

Phương Pháp ‘Nuôi Tạc Mao Thụ’ Đúng Đắn

Contents

Phương Pháp ‘Nuôi Tạc Mao Thụ’ Đúng Đắn	1
1. Chương 1: Định Chế Mở Ra	1
2. Chương 2: Mao Nhung Lại Xù Lông	4
3. Chương 3: Mao Nhung Lại Xù Lông	7
4. Chương 4: Mao Nhung Lại Xù Lông	10
5. Chương 5: Mao Nhung Lại Xù Lông	13
6. Chương 6: Mao Nhung Lại Xù Lông	17

Phương Pháp ‘Nuôi Tạc Mao Thụ’ Đúng Đắn

Giới thiệu

Thể loại: vồng phối, phúc hắc công x tạc mao thụ. Mao Nhung bị mọi người gọi lại tạc mao thụ, cậu không bao giờ chịu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-phap-nuoi-tac-mao-thu-dung-dan>

1. Chương 1: Định Chế Mở Ra

Mao Nhung là tạc mao thụ.

Bởi vì ai ai cũng thấy cậu ta xù lông mỗi ngày.

... Đương nhiên, điểm chính ở đây là đánh chết cậu ta cũng không chịu thừa nhận.

Đó là tại sao khi cậu nổi sùng gõ phím, gõ xuống khung nhập trên weibo: Ông đi chết dê!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

... Sau đấy, phát hiện ngữ khí câu thoại này thấp thoáng dặt theo ‘em tạc mao’, thế là cậu phồng mang trợn má, xóa sạch đồng kí tự cảm thán trắng lè kia, rồi mới hài lòng đăng weibo lên.

CV Sữa Chiên: Ông đi chết dê

... Cậu gật đầu đầy hài lòng.

Đúng vậy, Mao Nhung là một CV, lăn lộn trong giới hai năm có dư, song đến nay vẫn là một tiểu trong suốt không tìm không đỗ, fan weibo tầm hơn hai ngàn, nhưng lượng fan thực tế lại ít ỏi như nắm tay, phần lớn còn lại đều là mấy fan clone họ tên quái đản mà thôi.

Tiện thể nói luôn, Mao Nhung hiện nay đang học tại một trường đại học hạng hai, khi trung học cũng là trung học hạng hai, tiểu học cũng là tiểu học hạng hai, năm nay vừa tròn hai mươi hai cái xuân xanh... Tóm lại, cậu ta là một thanh niên 2B dào dạt chất nhệ, lược bỏ đặc tính xù lông.

... Đương nhiên điểm này, chính cậu đánh chết cũng không chịu thừa nhận.

Vì thế khi con cánh cụt nhỏ nhỏ kêu tích tích dưới góc màn hình đồng thời bắn lên thanh rung, trông thấy hàng chữ — “Mao Nhung Nhung, cậu lại xù lông định kỳ à?” — xong, cậu liền kiểm không được hất bàn phím quãng con chuột.

Mao Nhung: Ông mới xù lông cả nhà ông đều xù lông!

Thượng Cùng Bích Lạc: Quay đi quay lại được mỗi một câu... Cậu không thể tiến hóa thêm chút sao

Mao Nhung: Hừ, mắc mớ cái lông gì tới ông!

Thượng Cùng Bích Lạc: Rồi rồi, đừng ngạo kiều nữa, thế nào? Anh tới làm anh trai tri âm cho em...

Mao Nhung: Anh trai tri âm em gái ông! Ông đây rất ổn!

Thượng Cùng Bích Lạc là tác giả, mặc dù con người có hơi tùy tiện, nhưng quả thật là một đại cao thủ giữa chốn tinh phong huyết vũ.

Năm ấy hồi Mao Nhung vẫn đơn thuần là một bé trong suốt đã từng làm fan náo loạn của hắn, bèn tràn ngập nhiệt huyết đi bắt sống Thượng Cùng Bích Lạc.

Vốn cậu nghĩ người đeo cái tên nhân văn như rửa phải là con gái, không ngờ ‘rù quên’ xong liền vỡ mộng trong nháy mắt.

Thượng Cùng Bích Lạc không chỉ là zai thẳng, cả người còn tán phát đầy khí tràng hèn mọn.

Thế là sau khi đối thoại ba trăm hồi cùng Thượng Cùng Bích Lạc, Mao Nhung liền huyền diệt không còn manh giáp.

Vậy mới nói, giới 3D... Vẫn thành giới 3D, tất phải huyền diệt a... Khi bạn trông rõ vết trắng trắng trong ấy, mới phát hiện kỳ thật hắn cũng chỉ là hột cơm bám trên khoe miệng bạn mà thôi.

Đương nhiên sau đó, hắn cũng vinh quang lên chức trở thành BFF của Thượng Cùng Bích Lạc.

Thượng Cùng Bích Lạc: Thế luồng khí xù lông sắc mùi ngạo kiều đang tản khắp người cậu là cái vẹo gì thế? Dì cả tới à? Bị đá?

Mao Nhung: Tui không hề xù lông!!!!!!!!!!

Mao Nhung: Tui không có tới dì cả!!!!!!!!!! Ông đây là zai thẳng!!!! Chuẩn men vô đối!!!!

Mao Nhung lật bàn phím, cậu mới không có xù lông đâu!

Phán xét bấy bọ linh tinh, là đáng ghét nhất!!!

Thượng Cùng Bích Lạc: Ừ rồi, vậy là bị đá?

Mao Nhung: Ông mới bị đá, hừ!

Thượng Cùng Bích Lạc: Chỉ có một dấu chấm than, xem ra đây chính là sự thật...

Mao Nhung: Trùm che dấu sự thật xin hãy tự trọng! Ra cửa qua phải tạm biệt!

Thượng Cùng Bích Lạc: Quay về... Thế cậu rút cuộc đang xù lông cái gì đây

Mao Nhung: Hừ!!!

Vị Thượng Cùng Bích Lạc chọt thẳng vào vết thương, Mao Nhung nhin không được gõ phím vang cộp cộp cộp.

Mao Nhung: Tui đệt! Tối qua xuất hiện một chuyện siêu cấp khó chịu !!!

Thượng Cùng Bích Lạc: Tối • qua?

Mao Nhung: Chú ý lộn điểm rồi phắc!!! Hôm qua tui nấu mì trong ký túc xá!!! Lỡ tay làm đổ lên giường trên giường tui!!!

Thượng Cùng Bích Lạc: Nếu vậy, người khó chịu nhất phải là tên giường trên của cậu đi...

Mao Nhung: Đứa tùy tiện cắt ngang người khác là thứ đáng chém nhất!!!

Thượng Cùng Bích Lạc: Rõ ràng là chuyện của cậu bị chia ra đánh, ấy không phải là mời người quấy rối trắng trợn sao...

Mao Nhung: Đệt!!! Nghe tui nói xong!!!

Thượng Cùng Bích Lạc: Được được, tôi ngậm miệng

Mao Nhung: Rồi ông biết sao không, tui làm ướt ga giường hần hần cũng không thể ngủ trên ván giường trống không, cho nên đành bồi thường, tui buộc phải cùng hần chen chúc chung một ổ.

Thượng Cùng Bích Lạc: Rồi hần nửa đêm đạp cậu xuống?

Mao Nhung: Giời ạ!!! Đã nói để tui nói xong đã!!!

Thượng Cùng Bích Lạc: Tôi ngậm rồi

Mao Nhung: Rồi tui tui liền chen chung một ổ, rồi mới hơn nửa đêm hần...

Thượng Cùng Bích Lạc: Hần đánh lén cậu????

Mao Nhung: Mớ chưa gõ xong đã trả lời!!!!... Cái giọng thích thú ần ần cảm giác hép-pi của ông là cái thứ gì đấy!

Thượng Cùng Bích Lạc: Tôi cầm đây

Mao Nhung: Tui tui vốn dĩ lưng đối lưng mà ngủ!!! Tôi nhỏ giờ chưa từng ngủ chung với ai!!! Cho nên đến nửa đêm vẫn ngủ không được!!! Nằm dài trên giường khổ muốn chết!!! Mãi đến khi tui có hơi thiêm thiếp!!! Tèn sát bên tự dưng chuẩn người mặt đối với tui!!! Phắc!!! Rồi găm cầm tui một phát!!!

Thượng Cùng Bích Lạc: Đoạn chữ đã làm bại lộ sự thật cậu là một tên xử nam...

Mao Nhung: Chém chết giờ!!! Chú ý đúng chỗ!!!

Thượng Cùng Bích Lạc: Rồi rồi, người ta găm cậu một phát cậu liền xù lông? Nói không chừng người ta chính là đối bụng, đúng lúc trông thấy hai cầm của cậu, tưởng là móng giò đâu..

Mao Nhung: Đệt đệt đệt đệt! Ông đi chết cho tui!!! Tui còn chưa nói xong đâu!!!

Thượng Cùng Bích Lạc: Tôi đóng miệng

Mao Nhung: Găm cầm tôi thì thôi đi!!! Sau đó hần vẫn găm vẫn găm tiếp, găm hết cả má!!! Rồi... rồi... rồi... Móa!!! Tên đó còn cứng lên!!!

Thượng Cùng Bích Lạc: Hình như tôi phát hiện một chuyện vô cùng ghê gớm...

Mao Nhung: Khỉ gió!!! Cái chỗ đó chọt thẳng lên đùi tui!!! Mợ!!! Thế thì còn được đi!!! Hần găm xong còn kêu tên người khác!!! Sau đó tui mới quả đoán dừng cầm dứt khoát quyết định đạp một phát đạp hần lặn xuống!!!

Thượng Cùng Bích Lạc: ... Ha?

Mao Nhung: Hần hình như gọi tên con gái! Cái gì mà Kỳ... Kỳ... Khỉ thật!!!

Thượng Cùng Bích Lạc: Thật ra đây mới là trọng điểm đi?

Thượng Cùng Bích Lạc: Cậu xù lông không phải vì hần găm cậu không phải vì hần cứng với cậu mà là vì hần gọi tên một đứa con gái...

Mao Nhung: ...

Mao Nhung: Tui muốn đi bảo vệ hòa bình thế giới!!! Tạm biệt!!!

2. Chương 2: Mao Nhung Lại Xù Lông

Kết thúc trò chuyện với Thượng Cùng Bích Lạc, Mao Nhung có hơi chột dạ.

... Tuy rằng cậu cũng chẳng biết mình vì lông gì chột dạ.

Bất quá, cậu sẽ vì Diệp Nhẫn hóa rồ sao? Làm sao có thể được!!! Một chút cũng không khoa học mua ha ha ha ha!!!

Diệp Nhẫn chính là vị giường trên nọ.

Trừ không cao không giàu không đẹp trai, hẳn về cơ bản đã thỏa mãn yêu cầu ba chữ cao phú suât.

Nghĩ đến Diệp Nhẫn, Mao Nhung không khỏi phồng má.

Có điều, thật lòng mà nói...

Được rồi... Thật ra, Diệp Nhẫn có đẹp trai xiu xiu.

Chiều cao... Được rồi, thật ra Diệp Nhẫn so với Mao Nhung cao chút chút...

Thì, thì chỉ có thể thôi, có thể thôi... Cậu cũng không thể vì chuyện Diệp Nhẫn gọi tên một đứa con gái mà ghen được!!!

Dù thỉnh thoảng cậu có phối vài kịch đam mỹ, nhưng cậu hẳn nhiên không phải gay!!!

... Chờ tí, mình đang suy nghĩ cái quái gì vậy?

Ghen vì Diệp Nhẫn gọi tên con gái?!!!

Mao Nhung run rẩy cả người.

Cậu hình như phát hiện một chuyện khủng khiếp...

Không không... Nhất định chỉ là ảo giác!!! Nhất định là như vậy!!! Nhất định là bởi vì hôm nay ánh trời chiều quá mức mỹ lệ khiến cậu sinh ra ảo giác mà thôi!!!

Thế nhưng...

Trong đầu Mao Nhung bất chợt hiện lên màn tối qua...

Đường nét chập sáng chập tối giữa đêm tối của Diệp Nhẫn... Hơi thở hổn hển hơi dè dặt... Vết tích trên cằm trước ngực cậu...

Cùng với... Cùng với nơi nào đó bị Diệp Nhẫn cọ lung tung...

Cách quần, vẫn vương cảm giác cứng rắn nóng hổi...

Lòng Mao Nhung hình như rối bời cả lên, có loại cảm giác kỳ dị.

Chẳng hề ghét... Nơi tim trái lại lại dấy lên luồng nhiệt nóng bỏng...

Song...

Phắc! Nghĩ thêm nữa sẽ cong thiết luôn đấy!

Mao Nhung lắc đầu thật mạnh, vứt suy nghĩ kì quái ra khỏi óc, thở dài một tiếng.

Thế này sau này cậu làm sao đối mặt với Diệp Nhẫn đây...

Hay khi đó Diệp Nhẫn chỉ là đang mộng tỉnh mà thôi, cậu chỉ cần làm như không có chuyện gì, ngày hôm sau vẫn có thể pha trò đùa hẩn...

Nhưng cậu lại một cước đạp hẩn xuống dưới, như vậy chỉ sẽ khiến hai người họ xấu hổ mà thôi.

Sau này cậu làm sao đối mặt với Diệp Nhẫn chứ hả?

A a a a thật là một óc!!!

Mao Nhung đâm đầu vào bàn phím.

Trên khung đối thoại nhập vô một chuỗi kí tự loạn xạ, cái mũi chính xác đụng trúng nút gửi đi, thế là...

Mao Nhung: ygygygygtfrdjjioihuhggyg

Thượng Cùng Bích Lạc: Loạn kí tự quân, cậu sao thế...

Mao Nhung: Tui đang rầu tương lai phải làm sao để đổi mặt hần... Phien quá!

Thượng Cùng Bích Lạc: Rầu gì, hai thằng thẳng nam đánh phi cơ cho nhau là chuyện rất bình thường, chút chuyện nhỏ này...

Mao Nhung: Chút chuyện nhỏ này?!!

Thượng Cùng Bích Lạc: Sao cậu lại thấy không được tự nhiên? Chẳng lẽ cậu thật sự có suy nghĩ không an phận với hần?

Mao nhung: Tạm biệt!!!

Thượng Cùng Bích Lạc: Chờ chút, lại đây, tôi vừa lướt diễn đàn thấy một chuyện vô cùng ghê gớm đại meo meo nha

Mao Nhung: Bao lớn? Lớn hơn của ông?

Meo meo còn có nghĩa là ngực

Thượng Cùng Bích Lạc: Đáng ghét, người ta là cơ ngực ý Send cho cậu xem...

Ảnh chụp màn hình —

Ăn Hàng Một Đời AKB: Tui vừa lướt weibo lướt ra được một chuyện kinh thiên động địa! Tui phát hiện CP bản mạng lạnh lùng đến căn bã của tui có chủ đề mới! Tui vốn tưởng cái lần hợp tác CP bản mạng khiến tui kinh diễm kia sẽ không còn xuất hiện từ nay anh đi đường anh em đi đường em không ngờ... Tui cuối cùng có thể nuốt lệ xuống cửa tuyến rồi!!! Không cần nói thêm trực tiếp post hình!

CV Sữa Chiên: Ông đi chết đi

Hôm nay 13:14 từ XO weibo

CV Bơ Sầu Riêng: Xin lỗi

Hôm nay 13:14 từ XO weibo

... Tui lướt weibo một lúc chợt phát hiện bản mạng đồng bộ!!! Hơn nữa còn là tình yêu cả đời của cả đời của tui! Nhất định là có JQ!

— Ảnh chụp màn hình

CP bản mạng là CP ưa thích

Mao Nhung: Tui đệt ông vô cái diễn đàn gì thế...

Thượng Cùng Bích Lạc: Đáng ghét cậu hiểu loại diễn đàn này mà hơn nữa đây không phải là trọng diễm!

Mao Nhung: Cái tên gay gái tách chết tiết kia... Weibo vừa lúc đăng cùng thời điểm Y thế quái nào được? Sao mà Y được?

Thượng Cùng Bích Lạc: Cho nên mới nói cậu không hiểu được tâm hồn tịch mịch trống rỗng mình ta yêu bản mạng thiết tha, vụ này chỉ cần cho một tí xuân tình, là có thể quét sạch cô quạnh rồi...

Mao Nhung: Nói như thế ông khá là đồng cảm

Thượng Cùng Bích Lạc: Lộ rồi sao!!!

Mao Nhung: (— —)

Chuyển đường nhiên, Mao Nhung nhìn ảnh chụp màn hình kia... Được rồi, thật ra thật có chút trùng hợp, cùng giờ cùng phút, hơn nữa nội dung đăng cũng rất giống hình thức đối đáp.

Cơ mà hình như cũng rất mơ hồ mà nha... Quả nhiên thứ đồ YY của phái nữ rất huyền diệu.

CV Bơ Sầu Riêng này cậu có biết, bắt quả cũng chỉ là biết mà thôi, tuy bọn họ đã từng hợp tác chung một bộ kịch, nhưng ngoài lần đó ra thì không còn cùng xuất hiện.

Trước khi hợp tác, cậu thậm chí còn không biết có một người như vậy... Đường như Bơ Sầu Riêng và cậu cũng chỉ là một tiểu trong suốt, cũng là cái dạng không tím không đỏ, có dăm ba fan, từng phối vài bộ kịch, không đến độ nổi tiếng.

Cậu và Bơ Sầu Riêng tương giao không sâu, cũng chỉ ở mức tán gẫu qua lại vài ngày, bởi vì cậu không đặc biệt thích giọng nói của Bơ Sầu Riêng, đánh không lên hứng thú chạy tới dụ dỗ.

Mao Nhung mặc dù là một CV, nhưng độ công nhận thanh tuyến của cậu ta quả thật thấp đến độ khiến kẻ khác giật gân, ngoài các CV có thanh tuyến cực kỳ đặc sắc, những CV khác dù thanh tuyến tốt mấy cũng chẳng nổi bật gì, cậu đều thống nhất 'không thể thừa nhận'.

Mà Bơ Sầu Riêng, thật bất hạnh thuộc dạng người phía sau, tuy thanh tuyến hẳn rất tốt, nhưng lại không có chỗ đặc biệt nào.

Có điều, điểm quan trọng nhất là, Mao Nhung ghét ăn Sầu Riêng.

Cơ mà, Mao Nhung dòm câu xin lỗi trong bức ảnh chụp kia, chợt cảm thấy tò mò.

Cậu từ một góc tầm thường trên list bạn tốt, tìm thấy cái đầu của Bơ Sầu Riêng.

Thời gian trước bọn họ cùng nhau phối kịch đã add thêm nick QQ hai bên, tuy sau khi phát kịch cũng không còn bắt chuyện, song thỉnh thoảng vẫn có tán dóc một hai câu, nói chuyện tầm phào.

Avatar Bơ Sầu Riêng đang sáng, biểu hiện là đang dùng điện thoại di động.

Mao Nhung hơi do dự một lúc, gửi qua một câu.

Mao Nhung: Có không?

Đối phương một phút đồng hồ sau đáp lời.

Bơ Sầu Riêng: Ừ

Mao Nhung: Đêm dài đằng đẵng không lòng an giấc chợt thấy huynh dài đang onl... Không bằng chúng ta tâm sự cuộc đời tâm sự lý tưởng tâm sự tương lai?

Bơ Sầu Riêng:?

Mao Nhung: Khụ khụ

Mao Nhung: Được rồi, thật ra là tôi cô đơn lạnh lẽo, muốn tìm ai đó tâm sự

Bơ Sầu Riêng: À

Mao Nhung lật ngang lật ngửa lật dọc nhìn chữ à kia ba lần, không nhìn ra Bơ Sầu Riêng là đang vui vẻ hay đang buồn rầu...

Không thêm dấu chấm câu, chắc là buồn rầu rồi...

Ngay khi Mao Nhung xoắn xuýt có nên gõ phím tiếp nữa hay không, Bơ Sầu Riêng lại tự động lên tiến ——

Bơ Sầu Riêng: Tôi cũng ngủ không được

Trông Bơ Sầu Riêng tựa hồ có ý muốn tiếp tục trò chuyện, Mao Nhung vội vã đón nhận đề tài.

Mao Nhung: Vì mô? Mất ngủ?

Gửi xong Mao Nhung mới chạm tiêu phát hiện mình hình như có hơi bà tám, có điều bên Bơ Sầu Riêng đã rất nhanh trả lời.

Bơ Sầu Riêng: Có vài chuyện

Mao Nhung dòm Bơ Sầu Riêng hình như không có ý bắt măn, cũng tiếp tục hỏi.

Mao Nhung: Chuyện chi? Tâm tình không tốt?

Bơ Sầu Riêng: Cãi nhau với người khác... Đối phương hình như ghét tôi rồi

Mao Nhung trong chớp mắt liền nghĩ tới cái weibo xin lỗi của Bơ Sầu Riêng... Sau đó lại chớp mắt nhớ tới Diệp Nhẫn.

Hai người họ, hiện tại hình như cũng là đang cãi nhau đi...

Nhưng mà, thật ra cậu... Cũng không ghét Diệp Nhẫn.

Mao Nhung: Mấy ngày nữa đối phương hết giận là ổn rồi?

Cậu thử an ủi người đối diện... Cho dù cách màn hình, cậu dường như cũng có thể cảm giác được tâm tình người đối diện.

Bơ Sầu Riêng: Có lẽ đi, có lẽ mấy ngày nữa cậu ấy sẽ hết giận...

Bơ Sầu Riêng: Nhưng cũng có lẽ, cả đời cậu ấy cũng không hết giận

Mao Nhung: Có nghiêm trọng đến thế không? Ghi hận cả đời... Lẽ nào cậu đã làm nên chuyện không thể tha thứ? Không chừng là tại người kia quá hẹp hòi...

Mao Nhung gõ xong, lại chậm chậm phát hiện Bơ Sầu Riêng nói là “cậu ấy” []

... Hình như có chút kỳ quái...

3. Chương 3: Mao Nhung Lại Xù Lông

Bơ Sầu Riêng: Không phải lỗi của cậu ấy

Mao Nhung: Chậc... Cái weibo kia của anh, là gửi cậu ta?

Bơ Sầu Riêng: Ừ, cậu ấy hình như không muốn nói chuyện trước mặt tôi

Mao Nhung: Nhưng anh lại không @ cậu ta, làm sao biết anh đang giải thích...

Mao Nhung đợi ít phút, đợi mãi không thấy phúc đáp của Bơ Sầu Riêng.

Cậu có hơi thấp thỏm... Cậu có phải lỡ tay chột trúng điểm ngược của Bơ Sầu Riêng rồi không?

Bất quá, cùng Bơ Sầu Riêng hàn huyên dăm câu, cậu lại bất chợt nghĩ tới chuyện giữa Diệp Nhẫn và mình.

Ban đầu cậu tức giận thật, nhưng hình như không phải tức Diệp Nhẫn thân mình... Cậu cũng không phải dạng người ngại ngần gì... Song về sau cậu tựa hồ cũng không phải tức giận, cụ thể là cảm giác gì cũng khó nói rõ, nhất là sau khi Diệp Nhẫn thân cậu xong, lại đi hô tên con gái.

Nhưng nếu từ nay trở đi tuyệt giao với Diệp Nhẫn... Giống như Bơ Sầu Riêng nói, cả đời cũng không thêm để ý Diệp Nhẫn... Giống như cũng tới mức...

Thế nhưng, đêm qua sau khi Diệp Nhẫn bị cậu đạp xuống, bò lên lại cái giường gỗ mềm lót không chiếu lót cũng không phía trên, một câu cũng không thốt.

Sáng hôm sau, cũng không đứng đợi Mao Nhung, một thân một mình ra bên ngoài.

Vốn dĩ giữa trưa thường cùng hẹn nhau đi ăn, nhưng Mao Nhung lại không thấy bóng dáng Diệp Nhẫn đâu.

Cả ngày hôm nay, ngay cả cộng lông của Diệp Nhẫn cậu cũng ứ thấy.

Lúc này, Bơ Sầu Riêng nhấn tin qua.

Bơ Sầu Riêng: Weibo của cậu là gửi ai?

Mao Nhung: ... Một tên chết giẫm!!!

Mao Nhung càng nghĩ càng ức, cậu bây giờ không muốn gây với Diệp Nhẫn chuyện thân mình, nhưng Diệp Nhẫn cứ bày ra vẻ tức giận, dám cả ngày tránh khỏi mắt cậu.

Tên khốn kiếp!!! Rốt cuộc là ai nên tức giận chứ!!!

Bơ Sầu Riêng: ... Vậy cậu đăng weibo, lại không @ hần, cậu chửi hần cũng không biết

Mao Nhung: ...

Mao Nhung: Tự dưng thấy khuya rồi, ngủ thôi...

Mao Nhung bỗng cảm thấy lòng mềm rối bời.

Bơ Sầu Riêng: Ngủ ngon

Mao Nhung phòng phòng má, log out.

Đánh răng rửa mặt xong, Mao Nhung nhìn sang cái giường trống hươ trống hoắc phía trên, chỉ thấy trong lòng cũng trống hươ trống hoắc.

Diệp Nhẫn đến giờ vẫn chưa về.

Cậu mất mát, xoắn xuýt, đáy lòng đảo lộn ngẫm nghĩ khi Diệp Nhẫn về nhất định phải nói chuyện với hần, nói vài thứ... Rồi mới xoắn xuýt xoắn xuýt thiếp đi.

Ngày hôm sau, Mao Nhung là bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Cậu mơ màng bò lên nhấn tắt chuông, ước chừng mười phút mới phát hiện có gì đó không đúng...

Bình thường vào giờ này, cậu là bị Diệp Nhẫn gọi dậy, mà hôm nay, Diệp Nhẫn không gọi cậu.

Đã quen được Diệp Nhẫn dịu dàng đánh thức mỗi ngày chứ không phải tiếng chuông lạnh lùng của điện thoại, Mao Nhung nhất thời cảm thấy rất không quen.

Thế là Mao Nhung nheo ứ cả người bò xuống giường, mặc quần áo vào.

Vừa mặc cậu vừa phát hiện giường trên vẫn chưa được trải chăn nệm lót, lạnh băng không vương chút khí người.

Thực hiển nhiên, Diệp Nhẫn cả đêm qua không về.

Mao Nhung lại khó chịu một phen.

Cậu bực dọc đánh răng rửa mặt rồi bực dọc tới căn-tin ăn sáng.

Cậu bực dọc gặm hết đồng hồ ăn căn-tin khó ăn rồi bực dọc đi lên lớp.

Cậu bực dọc lên lớp xong rồi bực dọc quay về ký túc xá.

Cậu bực dọc bật máy tính rồi bực dọc lên mạng.

Cậu bực dọc lên mạng rồi bực dọc phát hiện cái thùng rác xả lòng Thượng Cùng Bích Lạc vậy mà không có onl!

Ứ chế trong Mao Nhung đạt tới cực điểm, giá trị tức giận max full, cuồng hóa trong chớp mắt toan hất bàn phím...

Cậu lại bực dọc nghĩ tới đống bàn phím rất phiền phức, thế là cậu bực dọc hạ bàn phím trong tay xuống.

Mao Nhung nghiêng răng nghiêng lợi, đổi status trên con chim cụt thành: Hừ hừ hừ hừ hừ hừ hừ hừ hừ hừ hừ hừ hừ hừ!!!

Hừ! Cái thứ làm xong bỏ chạy [1] là thứ đáng ghét nhất!

[1]

Câu này ý chỉ hành vi đùa bỡn nam nữ xong vứt chạy mất

Ấy...

Từ từ!

Mao Nhung cả kinh, làm xong bỏ chạy quái gì? Mà đang nghĩ gì vậy?!!

Cậu vội vàng vươn móng vuốt vồ vồ hai má, chắc chắn là chưa tỉnh ngủ đầu óc hỗn loạn! Cái tên Diệp Nhẫn kia sao có thể làm xong bỏ chạy với mình chứ ha ha ha ha!!! Cậu mới không để ý Diệp Nhẫn đã hai ngày không để ý tới mình đâu!!! Cậu mới không để ý Diệp Nhẫn cả đêm hôm qua không về đâu!!! Cậu sao có thể để ý tới chuyện đó!!!

Ngay lúc Mao Nhung đang lấy tay cào bàn phím, chim cút bỗng hiện tin nhắn.

Bơ Sầu Riêng: Sao vậy?

Bơ Sầu Riêng: Status của cậu...

Mao Nhung vừa thấy Bơ Sầu Riêng, bỗng nhiên cảm thấy hồng hoang nội tâm đang tuôn dòng chảy, vội vàng gõ phím cách cách cách.

Mao Nhung: Tôi đang rất khó chịu!!!

Mao Nhung: Siêu cấp khó chịu!!! Cực kỳ khó chịu!!!

Bơ Sầu Riêng: Thế nào?

Mao Nhung: Cái tên kia! Chính là tên khốn kiếp tôi đã kể! Rõ ràng là hắn có lỗi! Hai ngày nay hắn không thèm để ý tới tôi làm tôi cảm thấy là lỗi của tôi!!!

Bơ Sầu Riêng: ... Có lẽ là hắn biết lỗi, không dám gặp cậu

Mao Nhung: Biết em gái chứ biết! Hai ngày nay tôi ngay cả sợi lông cũng ứ thấy! Dù bất chợt gặp thoáng nhau trong phòng học hắn cũng không thèm nhìn tới tôi mặt mày chẳng • mèò • chẳng • cún • chạy • đi • mất!

Bơ Sầu Riêng: ... Có lẽ đó là gương mặt áy náy

Mao Nhung: Áy náy em gái nó! Áy náy thì không biết đi giải thích hả!

Bơ Sầu Riêng: Có lẽ hắn không dám...

Mao Nhung: Có khi gì không dám! Anh em hai bên hắn chỉ cần nói xin lỗi tôi nhất định sẽ tha thứ mà, nhưng giờ vừa gặp tôi liền đảo vòng hôm qua thậm chí tới ký túc xá cũng không về! Trốn tôi như trốn tang thi!

Bơ Sầu Riêng: Có lẽ hắn vẫn đang bối rối nên giải thích thế nào...

Mao Nhung: Đàn ông con trai ưỡn ẹo xoắn xuýt cái gì chứ, nói thẳng ra là được rồi! Cũng không phải chuyện lớn gì...

Bơ Sầu Riêng: Không phải chuyện lớn gì?

Mao Nhung: Khụ, kỳ thật cũng không có gì...

Bơ Sầu Riêng: Vậy cậu tức cái gì?

Mao Nhung: Tôi không phải tức chuyện đó! Tôi là tức cái thái độ ú ớ của hắn! Hừ!

Bơ Sầu Riêng: Không phải chuyện lớn, đó là chuyện gì?

Mao Nhung đang xúc động tình cảm mãnh liệt, nhìn thấy chữ Bơ Sầu Riêng gửi tới liền banh xác tức khắc.

Chuyện cũng không lớn bao chỉ bất quá là bị đồng giới thân một chút mà thôi... Có điều cậu sao có thể nói được!

Mao Nhung: Khụ khụ... Hôm nay sắc trời không tẻ ánh nắng long lanh quang đãng khắp vùng...

Bơ Sầu Riêng: Cậu không muốn nói, thì thôi...

Mao Nhung: Ấy... Từ từ...

Mao Nhung quần quai một lúc, xoắn xuýt một lúc, do dự một lúc.

Dù sao là ngăn cách màn hình, ai cũng không biết ai... Tâm sự chút cũng vô tư đi?

Mao Nhung: Là lúc tôi nấu mì lỡ tay làm bẩn giường của hấn bắt đắc dĩ phải ngủ chung kết quả buổi tối hấn mộng xuân thân tôi một hơi sau đó tôi một cước đạp hấn xuống

Bơ Sầu Riêng: ...

Mao Nhung: Thật ra tôi không cảm thấy đây là chuyện lớn gì đã năm nào rồi mà bắt quá chỉ là thân thân tí thôi ha ha ha ha!

Bơ Sầu Riêng: ...

Bơ Sầu Riêng: Vậy cậu tức cái gì

Mao Nhung: Tôi...

Bơ Sầu Riêng:?

Mao Nhung: Đệt!!! Ông đây không có tức!!! Hấn thân tôi xong còn dám gọi tên một đứa con gái!!!

Bơ Sầu Riêng: ... Tên con gái?

Mao Nhung: Đúng!!! Hấn gọi gì mà... Cái gì mà Kỳ Kỳ! Té ra hấn mộng xuân rồi xem tôi thành gái!!!

Bơ Sầu Riêng: ... Cậu vì thế mà tức giận?

Mao Nhung: Tôi không có tức!!!

Bơ Sầu Riêng: Cho nên cậu tức giận không phải vì hấn thân cậu mà vì...

Mao Nhung: Vì lòng gì thấy tròng đối thoại này quen quen... Đệt đệt đệt! Không có!!! Tôi không phải vì hấn gọi tên người khác mà tức lên!!!

Bơ Sầu Riêng: ... Cho nên cậu tức giận là vì, hấn không gọi tên cậu?

Mao Nhung: ...

Mao Nhung: Tôi muốn đi bảo vệ hòa bình thế giới!!! Tạm biệt!!

Không edit “thân” thành “hôn” tại có nhiều tiếp xúc quá.

Hôn rồi cọ này nọ...

4. Chương 4: Mao Nhung Lại Xù Lông

Mao Nhung như con mèo xù lông đóng khung đối thoại với Bơ Sầu Riêng xuống.

Nhưng trong đầu cậu lại tự động quay cuồng lời Bơ Sầu Riêng không ngừng...

Cho nên cậu tức giận là vì hấn không gọi tên cậu.....

Cho nên cậu tức giận là vì hấn không gọi tên cậu.....

Cho nên cậu tức giận là vì hấn không gọi tên cậu.....

Này này này này thế quái nào có thể được ha ha ha ha!!! Mao Nhung lắc mạnh đầu, cậu cũng không phải gay, mắc gì phải để ý tới... Cậu cũng không phải thích Diệp Nhẫn, mắc gì phải quan tâm người Diệp Nhẫn thích là ai...

Nhưng, nhưng mà... Hề tưởng tượng tới tình cảnh Diệp Nhẫn dắt người yêu ra mắt hấn, Mao Nhung bỗng chốc rầu rĩ.

Diệp Nhẫn mặc dù không đến độ đẹp trai banh xác, nhưng dáng người cũng được được, tính cách cũng rất tốt, rất dịu dàng với người khác... Mao Nhung ủ mình trong chăn, hít mũi khịt khịt, nhớ tới những điểm tốt của Diệp Nhẫn trước kia.

Mỗi sáng cậu đều sẽ được Diệp Nhẫn ôn hòa đánh thức, sau đó cùng nhau tới căn-tin ăn sáng.

Thỉnh thoảng trời lạnh cậu không muốn dậy, Diệp Nhẫn sẽ đưa bát cháo nóng hổi tới trước mặt mình.

Lúc trên lớp cậu du hồn thì Diệp Nhẫn sẽ ở bên cạnh nghiêm túc chép bài dùm cậu một phần.

...

Diệp Nhẫn dịu dàng như vậy, nếu thật sự dắt một cô nàng tới trước mặt cậu, mỉm cười bảo đó là bạn gái mình...

Vậy...

Mao Nhung liền lắc mạnh đầu...

Cho dù Diệp Nhẫn có bạn gái thì thế nào! Không phải là chuyện quá bình thường sao! Cuộc đời mà không yêu đương thì quá không ý nghĩa rồi! Càng huống hồ thể loại nam sinh như Diệp Nhẫn là rất không tệ, có con gái chủ động theo đuổi cậu cũng không ngạc nhiên...

Mao Nhung bỗng cảm thấy mất mát, mặc dù cậu không biết vì sao.

Nhưng nghĩ tới Diệp Nhẫn cũng sẽ mềm dịu với những người khác như với mình, cậu chợt cảm thấy trong lòng có góc nào đó không thoải mái.

Mặc dù Diệp Nhẫn luôn luôn mỉm cười với tất cả mọi người, thế nhưng... Với mình thì cậu ta không giống, Mao Nhung hiểu rõ mọi điều về Diệp Nhẫn, biết cậu ta ghét ăn tỏi ghét ăn gừng, cậu biết tất tần tật các sở ghét của cậu ta... Bởi vì bọn họ là bạn thân, là bạn thân vô cùng thân.

Nhưng thế thì sao chứ?

Trong lòng Mao Nhung có tiếng nói.

Thế thì sao?

Sớm hay muộn sẽ có một người con gái xuất hiện bên cạnh Diệp Nhẫn, thay thế mình, cô ấy cũng sẽ tìm hiểu mọi điều về Diệp Nhẫn.

Tối nay, Mao Nhung mất ngủ.

Cậu lăn trên giường suốt một đêm.

Diệp Nhẫn vẫn cả đêm không về.

Hôm nay Mao Nhung thức dậy rất sớm, nhưng cậu chỉ mở mắt nhìn không buồn động dậy, vẫn để chăn quần nằm ườn trên giường.

Cậu chăm chăm nhìn trần nhà đến trưa, mãi đến khi cửa phòng ký túc bị đẩy ra.

Phòng ký túc hai ngày nay chưa hề dịch chuyển, cậu liền hồi thần nhìn phía cửa, mặc dù nội tâm cậu cứ một mực phủ định cậu muốn gặp Diệp Nhẫn, nhưng mà... Sau khi xác nhận người ngoài cửa không phải Diệp Nhẫn, lòng cậu lại ngâm trong nỗi mất mát.

Cho nên lần này cậu chẳng ôm hi vọng gì, Mao Nhung hít mũi khịt khịt, tựa hồ nghĩ được mùi gì đó.

“... Ai.”

Tựa hồ truyền tới một tiếng thở dài như có như không.

Mao Nhung thân quần trong chăn bỗng nhiên căng thẳng.

Mùi hương càng lúc càng nồng.

“Sáng nay cậu chưa lên lớp... Chưa ăn sáng phải không?”

Bên tai nghe giọng nói vừa quen thuộc, vừa dịu dàng của Diệp Nhẫn.

Mao Nhung hít khụt khịt.

“... Dậy ăn chút cháo đi.”

Mao Nhung rì rì ngồi dậy, nhanh chóng liếc sang Diệp Nhẫn.

Hắn mặt mày bình thản, giống như thường ngày.

“Ừ.” Cậu cúi đầu, nhận bát cháo Diệp Nhẫn đưa.

Ăn cháo ăn cháo, Mao Nhung vẫn nhin không được ngẩng đầu, nhìn Diệp Nhẫn.

Diệp Nhẫn ngồi đối diện trên giường, im lặng nhìn cậu.

“A Nhẫn..... Cậu, cậu không giận chứ?” Mao Nhung nuốt ngụm cháo, nhỏ giọng lóng ngóng hỏi.

Mặc dù cậu trước đó rất giận Diệp Nhẫn hai ngày coi hắn như không khí... Nhưng Diệp Nhẫn vừa xuất hiện, cơn tức tựa hồ mất hẳn, ngược lại còn có chút dè dặt.

“Tớ vì sao phải giận?” Diệp Nhẫn chỉ cười cười, hỏi ngược.

“Ừ thì.....” Mao Nhung ngập ngừng, “Tớ đập cậu xuống...”

“Nếu sớm biết tướng ngủ của cậu không yên ổn, tớ sẽ đi ngủ với người khác.” Diệp Nhẫn nhú mày, nói.

“A?” Mao Nhung ngẩn người, bỗng nhiên nghĩ tới một khả năng, “Cậu, cậu quên mất hôm đó có chuyện gì?”

“Hửm? Hôm đó có chuyện gì?” Diệp Nhẫn nhướng mày hỏi.

“Cậu, cậu thật sự không nhớ rõ?” Mao Nhung trừng to mắt.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Diệp Nhẫn nhìn gương mặt ngơ ngác của Mao Nhung, nhin không được cười hỏi.

“À ừ...” Mao Nhung cúi đầu, ăn ngụm cháo, ậm ờ nói: “... Thật ra không có gì...” Tên khốn kiếp này vậy mà không nhớ gì sất! Thế bản thân mình rốt cuộc đang bối rối cái gì! Một mình hắn xoắn xuýt cái gì suốt hai ngày hả!

Mao Nhung giật phắt đầu lên hỏi: “Vậy hai ngày nay cậu sao không để ý tới tớ! Ngay cả ký túc cũng không về!”

“Tớ nào có không để ý tới cậu,” Diệp Nhẫn cười bảo, “Hai ngày nay trong nhà có chút chuyện, cho nên không thể về ký túc xá.”

“A?” Mao Nhung ngẩn ngơ, “Nên cậu không phải vì trốn tớ mới không về ký túc xá...”

“Tớ vì sao phải trốn cậu?” Diệp Nhẫn nhìn Mao Nhung nói, “... Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Không, không.....” Mao Nhung nhét muỗng cháo vào trong miệng.

Hóa ra... Cả nửa ngày, hóa ra đều là do cậu một mình tự kỷ.

Hóa ra Diệp Nhẫn không nhớ rõ chuyện hôm ấy...

Không nhớ rõ cái hôn...

Mao Nhung cúi đầu.

Sau đấy, dường như toàn bộ trở lại như thường ngày.

Toàn bộ lại trở về quỹ tích vốn có của nó.

Nhưng tựa hồ có gì đó không giống.

Mao Nhung bơ phờ bước qua một tuần.

Sau khi hòa giải với Diệp Nhẫn... Sau khi hiểu lầm giải trừ, cậu tưởng cậu và Diệp Nhẫn có thể quay về hình thức đối xử lẫn nhau như thường trực, nhưng cả một tuần nay, cậu luôn cảm thấy dường như ở đâu đó có điểm không đúng, nhưng cậu lại không nói rõ được.

Cậu và Diệp Nhẫn đích xác quay về kiểu ‘hình bóng không rời’ khi trước, nhưng giữa hai người, lại như có một tầng xa cách mơ hồ.

Bọn họ vẫn cùng lên lớp, vẫn cùng ăn cơm về ký túc xá, nhưng Mao Nhung vẫn cảm thấy chỗ nào đấy không đúng.

Rốt cuộc là ở đâu?

Mao Nhung: Anh cảm thấy hai chúng ta rốt cuộc là thế nào?

Cậu hỏi Bơ Sầu Riêng.

Đại khái là bởi vì từng thổ lộ tâm tình với Bơ Sầu Riêng, cả tuần nay số lần tán gẫu giữa cậu và Bơ Sầu Riêng trên QQ càng lúc càng nhiều, có loại cảm giác biết nhau quá muộn...

Bơ Sầu Riêng tựa hồ trở thành bác sĩ tâm lý... Và anh trai tri âm của cậu.

Cho nên hễ khi có phiền não, cậu liền quen tay bật avatar Bơ Sầu Riêng lên.

Mao Nhung: Rõ ràng hồi trước rất tốt... Vì sao đột nhiên thành như vậy... Mặc dù chúng ta vẫn chơi chung với nhau như trước, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó kì kì...

Bơ Sầu Riêng: Chỗ nào kì?

Mao Nhung: Tôi cũng không biết nói sao.....

Bơ Sầu Riêng: Nói không chừng là do cậu suy nghĩ nhiều quá

Mao Nhung: A a a tôi cũng không biết thiệt phiền nha TAT

Bơ Sầu Riêng:.....

Mao Nhung: Xin lỗi tôi cứ nói mấy thứ kì cục với anh anh nhất định cảm thấy tôi rất quái đản đi...

Bơ Sầu Riêng: Tại sao?

Mao Nhung: ... Anh không thấy tôi cứ kể anh nghe chuyện về một thằng con trai là... Rất kì cục sao?

Bơ Sầu Riêng: Tại sao?

Mao Nhung: ... Được rồi... Tôi cứ kể anh nghe về một thằng con trai khiến tôi cảm thấy mình sắp biến thành gay rồi

Bơ Sầu Riêng: Phải không?

Mao Nhung: Sao có thể được!

Bơ Sầu Riêng: Vậy cậu chột dạ cái gì?

Mao Nhung: ... Làm, làm gì chột dạ!

Bơ Sầu Riêng: Vậy cậu sợ cái gì?

Mao Nhung:.....

Mao Nhung: Tôi, tôi muốn đi cứu vớt thế giới! Tạm biệt!

5. Chương 5: Mao Nhung Lại Xù Lông

Mao Nhung dẹp máy tính qua một bên, lăn tới giường mình, cuộn người trong chăn lộn qua lộn lại.

Cậu sao có thể là gay được!

Cậu sao có thể thích tên Diệp Nhẫn kia được...

Tuy, tuy rằng bộ dạng Diệp Nhẫn rất không tồi...

Nhưng cậu là zai thẳng mà! Sao qua một đêm liền cong vẹo rồi...

Cơ mà... Nghĩ kĩ lại... Cậu trước giờ hình như cũng chưa từng thích con gái...

Hoàn toàn không có tài liệu tham khảo!

Mao Nhung rối rắm vò đầu mình như ổ quạ.

Mao Nhung rối rắm bò xuống, quay về màn hình máy tính, bật lên Baidu vạn năng, nhấp gõ vấn đề.

Hỏi gấp!!! Làm thế nào để biết mình không thích người ta!!! Chờ tại tuyến!!!

Tuyến ở đây giống như cái thread

Chính là sau khi gõ hết chữ, cậu lại phát hiện hành vi này hình như rất ngớ, thế là xóa sạch đồng chữ vừa gõ xong.

Cậu lại vò vò đầu, cuối cùng, vẫn bật khung trò chuyện với Bơ Sầu Riêng lên.

Mao Nhung: Chuyện...

Bơ Sầu Riêng: Cứu thế giới xong rồi?

Mao Nhung: Khụ khụ

Mao Nhung: Tôi muốn hỏi... Chuyện...

Mao Nhung: Làm thế nào để biết mình thích một người?

Mao Nhung: Tôi không phải là nói tôi! Chắc chắn không phải tôi! Chính là thằng bạn của tôi!

Bơ Sầu Riêng: ... Ừ

Bơ Sầu Riêng: Thích, hẳn là cảm giác chiếm hữu đi

Bơ Sầu Riêng: Nếu anh ta... Hoặc cô ta quen với người khác, cậu... Người bạn ấy cảm thấy thế nào?

Mao Nhung thành thật tưởng tượng, khung cảnh Diệp Nhẫn quen một cô gái.

Diệp Nhẫn sẽ đối xử với bạn ấy thật tốt, thật dịu dàng, giúp bạn ấy gọi cơm rót nước chiếm chỗ ngồi... Tựa như từng làm với mình vậy.

Sau đó bọn họ vẫn sẽ là bạn tốt của nhau, tựa như từ trước đến nay.

Nghĩ tới đây, lòng Mao Nhung bỗng trở nên chua chát.

Không chỉ mỗi chuyện Diệp Nhẫn sẽ có bạn gái...

Mà còn...

Cậu phát hiện, cậu hình như thích Diệp Nhẫn thật rồi.

Hễ nghĩ tới Diệp Nhẫn sẽ quen những người khác, cũng sẽ dịu dàng với những người khác, cậu liền cảm thấy nơi nào đó trong lòng bị siết chặt lại, không cách nào thở được.

... Làm sao bây giờ, cậu hình như thành gay thật rồi.

Mao Nhung: Ôi trời ơi!!! Hình như tôi thành gay rồi!!! QAQ

Bơ Sầu Riêng: Cậu? Không phải là thằng bạn của cậu à...

Mao Nhung: ...!!! Tay gõ lẹ nên lộn!!! Là nó!!!

Mao Nhung: Nó nói nó hình như thành gay!!!

Bơ Sầu Riêng: À...

Nhìn đến Bơ Sầu Riêng đáp lại một hàng ba chấm ý nghĩ sâu xa, Mao Nhung bất giác chột dạ.

Mao Nhung: Được, được rồi...

Mao Nhung: Là tôi QAQ

Mao Nhung: Tôi sắp thành gay!!! Sao bây giờ!!!

Bơ Sầu Riêng: ... Cậu không muốn?

Mao Nhung: Chuyện này có thể chọn chắc? Đừng bảo tôi không muốn là thẳng về được...

Hơn nữa, cậu trước giờ hình như không hề thẳng tuyệt đối...

Mao Nhung thầm nhủ.

Sơ nhập giới đam mỹ, cậu lại không có cảm giác đối nghịch gì mấy, ngược lại lại có lúc... cảm thấy vô cùng thích thú.

Bất quá, mặc dù hay nói giới đam mỹ mười hủ nam chín người gay, nhưng cậu lúc trước vẫn nghĩ mình chỉ đơn thuần là một hủ nam mà thôi.

Thoáng cái phải add thêm một đặc tính gay, cậu nhất thời có chút không tiếp thu được, hiện tại đang giữa quá trình bảo trì hệ thống.

Bơ Sầu Riêng: Nếu không thể thẳng lại, vậy nỗ lực cong tới cùng đi

Mao Nhung: ... Anh là đang an ủi tôi à...

Mao Nhung: Giờ tôi đang chứng tại ngã tư cuộc đời, mù mịt mơ hồ, lúc này anh không phải nên nhẹ nhàng chỉ bảo tôi, dẫn dắt tôi đi đúng hướng sao!

Bơ Sầu Riêng: Trong lòng cậu không phải đã sớm quyết định rồi sao, tôi bây giờ nói gì đi chẳng nữa, cũng không có tác dụng

Bơ Sầu Riêng: Nghe theo quyết định con tim cậu là được rồi

Mao Nhung: ... Sao chuyển thành lớp triết lý nhân sinh rồi!

Mao Nhung nghiêm túc tự ngẫm một hồi lâu, sau đó mới mang khuôn mặt thâm trầm bật một bộ A. V, thâm trầm ngồi xem.

Cậu không phải chưa từng xem A. V, cũng không phải chưa từng vừa xem vừa thẩm du... Có điều trong A. V không có mỗi gái cũng có trai... Cậu có chút không chắc chắn, mình rốt cuộc là hứng với người nữ, hay là hứng với người nam...

Thật ra Mao Nhung luôn cảm thấy cơ ngực của diễn viên nam trong phim gợi cảm hơn hai cục thịt trước ngực nữ diễn viên... Bất quá cậu vẫn thường đổ lỗi cho 'tật GATO giữa zai với zai', nhưng hiện giờ vừa nhìn...

Mao Nhung thâm trầm tự hỏi một hồi, kết luận ——

Cứu mạng! Mình cong thiệt rồi!

Mao Nhung xoắn xuýt khảy bàn phím.

Mao Nhung: Nhưng, dù tôi xác nhận lại thì sao, người ta là trai thẳng kìa!

Bơ Sầu Riêng: Sao cậu biết?

Mao Nhung: Tuy, tuy hần hình như chưa hề quen bạn gái, nhưng khí tràng của hần rất chính trực!

Cộng thêm...

Ngày đó Diệp Nhẫn còn ôm mình làm mộng xuân, rõ ràng đã gọi tên con gái...

Bơ Sầu Riêng: Cái thứ khí tràng đó nói không chuẩn...

Mao Nhung: Đây chính là giác quan thứ sáu của thân làm gay tôi!

Gõ xong hàng này Mao Nhung liền quăng bàn phím cái rầm.

Cậu sao lại nhập vai diễn nhanh quá vậy!

Cậu sao lại bình tĩnh tiếp nhận sự thật bản thân mình là một đứa gay nhanh quá vậy!

Bơ Sầu Riêng: Dù là giác quan thứ sáu, cũng không đoán chuẩn được

Mao Nhung: Nhưng, nhưng hấn là bạn thân của tôi...

Bơ Sầu Riêng: Vậy không phải xuống tay dễ dàng hơn à

Mao Nhung: Nhưng là tại quá thân nên mới ngại xuống tay!

Bơ Sầu Riêng: Không thân thì có thể xuống tay?

Mao Nhung: ... Không thể

Bơ Sầu Riêng: Chẳng lẽ cậu định mãi mãi đứng sau yên lặng nhìn hấn, yên lặng thích thầm hấn, nhìn hấn quen bạn gái, kết hôn, sinh con, già đi, chết đi, rồi đến lúc cậu hấp hối sắp chết, mới yên lặng cảm thán: “Mình và người mình yêu nhất, đã làm bạn tốt cả đời”... kiểu thế sao?

Mao Nhung: Đừng nói nữa, ngược quá...

Mao Nhung ôm ngực.

Bơ Sầu Riêng: Cậu muốn vậy sao?

Mao Nhung: Không muốn!!!

Bơ Sầu Riêng: Vậy đi tỏ tình thôi

Mao Nhung: ... Không dám!!!

Bơ Sầu Riêng: Ít ra phải để hấn biết tâm ý của cậu

Mao Nhung: Lỡ hấn tuyệt giao với tôi thì sao?

Bơ Sầu Riêng: Không đến nỗi đó đâu

Mao Nhung: Anh thấy mấy đứa thụ trong đam mỹ lỡ thích trai thẳng đau khổ bao nhiêu không! Trai thẳng đều là tra công đó!

Mao Nhung ném chuột.

Cậu thế quái nào tự nhập mình làm thụ!!!

Cậu thế quái nào lại có thể tự nhiên nhập Diệp Nhẫn thành tra công!!!

Mao Nhung: Đầu tiên thanh minh tôi không phải thụ!!! Tuyệt đối không phải!!!

Bơ Sầu Riêng: ... Sờ sờ, ngoan

Mao Nhung: ...

Bơ Sầu Riêng: Trong tiểu thuyết nói không đúng, cậu không thử sẽ không biết đâu

Bơ Sầu Riêng: Thử xong cậu sẽ biết thôi

Nội tâm Mao Nhung thoáng thoáng cảm giác Bơ Sầu Riêng cứ như mấy gã yêu râu xanh đang cầm kẹo hồng dụ dỗ trẻ nhỏ...

Ảo, ảo giác rồi!

Mao Nhung nắm chặt tay, hạ quyết tâm...

Cho dù bị Diệp Nhẫn ghét, cậu cũng quyết nói ra tấm lòng mình.

Sau khi biết mình thích Diệp Nhẫn, cậu thấy mình không cách nào giữ vững tâm thái hòa hảo không hiểu chuyện với tên bạn thân Diệp Nhẫn như trước nữa... Cậu không cách nào đứng thờ ơ trông Diệp Nhẫn quen bạn gái kết hôn sinh con chết đi rồi lúc hấp hối lại cảm thán mình và người mình yêu nhất đã làm bạn tốt cả đời...

Dừng! Cậu thế quái nào lại tự động nhấp theo lời của Bơ Sầu Riêng vậy.

Mao Nhung: Được rồi, tôi đã hạ quyết tâm, tới ngày cá tháng tư sẽ tỏ tình với hần!

Mao Nhung: Như vậy dù tỏ tình thất bại cũng có thể chừa lại đường lui nói rằng “Hahahaha tớ chỉ nói giỡn với cậu thôi!” Rồi giả vờ chuyện gì cũng chưa xảy ra...

Bơ Sầu Riêng: Cố lên

Mao Nhung: Ừm...

Mao Nhung: Anh quả thật là bà chị tri âm... À không anh trai tri âm...

Mao Nhung: Thế, anh cũng là g, gay à...

Mao Nhung có chút không yên.

Mặc dù nói mười hủ nam chín người gay, Bơ Sầu Riêng cũng không giống như người ghét gay, có điều hỏi thằng anh ta như thế, anh ta sẽ không thấy phản cảm chứ...

Bơ Sầu Riêng: Ừ

Mao Nhung: Vậy anh... có, có bạn trai không?

Bơ Sầu Riêng: Cũng sắp có

Mao Nhung: ... Là sao

Bơ Sầu Riêng: Trước mắt là đang ở giai đoạn tấn công

Mao Nhung nhìn Bơ Sầu Riêng thần nhiên thừa nhận bản thân là gay, liền nảy sinh cảm giác đều là khách lưu lạc phương trời.

Đồng minh!

Mao Nhung: Giống tôi ha... Hai người tới đâu rồi?

Bơ Sầu Riêng: Cũng như cậu, có điều sắp tấn công thành công

Mao Nhung: Vậy anh có bí quyết gì không... Tiết lộ chút đi

Bơ Sầu Riêng: Đợi tôi thành công xong, tôi sẽ cho cậu biết

Mao Nhung: ... Làm gì mà thần bí thế, tôi cũng không xài ý tưởng của anh

... Mặc dù cậu đúng là có ý như thế.

Bơ Sầu Riêng: Ngoan, đến lúc đó sẽ cho cậu biết

6. Chương 6: Mao Nhung Lại Xù Lông

Thời gian một tháng thoát cái vèo liền qua.

Trong lúc Mao Nhung vẫn chưa chuẩn bị tâm lý tốt, ngày cá tháng tư đã tới.

Trước đêm cá tháng tư, Mao Nhung quần quai thật lâu, cuối cùng vẫn chọn món quà an toàn nhất... Sô-cô-la.

Nếu tỏ tình thành công, sô-cô-la liền hợp cảnh.

Nếu không thành công... Vậy nói đây là sô-cô-la tượng trưng tình bạn là ổn rồi!

Sau đó cậu lục lại tiệm quà nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được giấy gói quà vô cùng đặc biệt, tuyệt đối sẽ không dễ dàng đụng hàng với người khác, tự mình ra tay gói lại, mặc dù gói hơi xấu...

Ngày cá tháng tư, Mao Nhung sớm quay về ký túc xá, cậu chọn rón vòng tới vòng lui trong phòng, tự biên kịch bản phải nói khi Diệp Nhẫn về.

— Thật ra tớ thích cậu, chúng ta quen nhau đi.

— Ha ha ha ha ha tớ thấy cậu không tệ không bằng chúng ta quen nhau đi!

— Tớ thấy tớ cũng không tệ nên không bằng chúng ta quen nhau đi!

— Thời đại giờ ai cũng làm gay không bằng chúng ta quen nhau đi!

Nếu bị cự tuyệt thì sao?

— Ấy da tớ chỉ đùa thôi cậu sẽ không tin thật chứ?

— Ha ha ha ha ha Giỡn thôi cậu bị lừa rồi ha ha ha!

— Ha ha ha ha tớ sao có thể là gay được chỉ là đùa thôi!

— Ha ha ha ha không phải chuyện này cũng cười không nổi chứ chúng ta là anh em tốt mà!

Mao Nhung chợt chua chát.

Nếu là vậy, rất ngược đi...

Mao Nhung vòng thật lâu, Diệp Nhẫn vẫn chưa về.

Sáu giờ, Diệp Nhẫn chưa về.

Bảy giờ, Diệp Nhẫn chưa về.

Tám giờ, Diệp Nhẫn vẫn chưa về.

... Chẳng lẽ, Diệp Nhẫn hẹn với người khác, đón ngày cá tháng tư rồi?

Mao Nhung ghen khuất, lấy điện thoại ra, lên mạng.

Bơ Sầu Riêng đang onl.

Mao Nhung: ... Hắn không về, hẳn là đi với người khác rồi.

Bơ Sầu Riêng bên kia trả lời rất nhanh.

Bơ Sầu Riêng: Chắc là hắn tạm thời bận việc

Mao Nhung kéo kéo list bạn tốt QQ, nhìn đồng status xếp hàng chợt mù mắt chó nọ, lại lòng chua chát.

Ngày cá tháng tư trên danh nghĩa thực chất là ngày lễ tình nhân, Diệp Nhẫn bây giờ vẫn chưa về chỉ có thể chứng tỏ một chuyện...

Cậu ta đã có bạn gái.

Mao Nhung: Quên đi

Mao Nhung: Anh ở đâu thế?

Coi như hết.

Kỳ thật từ lúc Diệp Nhẫn ôm cậu hô tên một cô gái khác, cậu phải biết...

Cô gái Diệp Nhẫn thích, chắc hẳn là một người tên là Kỳ Kỳ đi?

Cậu bắt quá chỉ là, vờ như không biết mà thôi.

... Cũng đúng, trong hiện thực nào có tiểu thuyết kể tới chuyện chiêu bài rớt xuống liền rơi thẳng xuống ngay đầu chín người gay kia đâu...

Chỉ là do cậu cứ mãi lừa mình dối người.

Bơ Sầu Riêng: ... Để làm gì?

Mao Nhung: Anh đang ở đâu, cũng làm thầy hướng dẫn cho tôi hơn một tháng rồi, sô-cô-la này không nên lãng phí, ký gửi anh cho đỡ uống.

Bơ Sầu Riêng: ...

Mao Nhung: Anh ở đâu?

Bơ Sầu Riêng: Đại học S

Mao Nhung: Nà nì??? Vậy mà học chung trường!!! Sao tôi không biết!!!

Bơ Sầu Riêng: Cậu không hỏi

Bơ Sầu Riêng: Hơn nữa tôi có điền trên profile

Mao Nhung: Xin lỗi tôi chưa bao giờ đọc tư liệu cá nhân của người khác...

Mao Nhung: Nếu cùng trường vậy gửi cho anh dễ rồi, vừa lúc gặp mặt nhau...

Mao Nhung: Thuận tiện an ủi người thất tình một chút

Mao Nhung: Vị kia nhà anh chắc không ngại chứ

Mao Nhung: Anh chắc là tiến công thành công rồi đi... Không giống tôi không có sức giành, ha ha

Mao Nhung: May là tôi không bị động kinh chưa tỏ tình trước, bằng không giờ chắc ngại lắm đây

Mao Nhung: May là tôi nhìn xa trông rộng

Mao Nhung tự an ủi bản thân gõ rất nhiều, không phát hiện Bơ Sầu Riêng vẫn không đáp lại.

Đợi đến lúc cậu nhận ra, mới phát hiện trên màn hình đầy ắp lời nhắn của mình, Bơ Sầu Riêng một câu không thoát.

... Cả Bơ Sầu Riêng cũng thấy mình phiền sao.

Mao Nhung u sầu.

Đại khái chừng mười phút, ngay khi Mao Nhung còn đắm chìm trong dư âm mối tình đầu chưa khai hoa đã phai tàn héo úa không thể nào thoát khỏi thì, cửa ký túc xá đột nhiên mở ra.

Mao Nhung đang u sầu thâm trầm ngẩng đầu dậy.

“... Diệp Nhẫn?”

Mao Nhung trừng to mắt, có chút không ngờ nhìn người trước mặt thở hổn hển.

Diệp Nhẫn thở nặng từng cơn nâng đầu nhìn Mao Nhung.

“Diệp Nhẫn Nhẫn Nhẫn cậu sao lại trở về cậu không phải có hẹn rồi sao...” Mao Nhung căng thẳng nói lắp.

“Hẹn với ai?” Diệp Nhẫn đi về phía Mao Nhung, vừa đi vừa nói.

“Cái... cô bạn tên Kỳ Kỳ?” Mao Nhung xót lòng.

“Nào có cô bạn nào tên Kỳ Kỳ!” Diệp Nhẫn nín thở, đi tới trước mặt Mao Nhung, vươn tay xoa nhẹ mái đầu bù xù mềm mại của Mao Nhung.

“Nhưng cậu ngày đó... ngày đó ôm tớ mộng xuân, rõ ràng là kêu tên Kỳ Kỳ!” Mao Nhung tâm đầy ghen ghét, xúc động nói thẳng.

“... Không phải.” Diệp Nhẫn thở dài.

“Cậu rõ ràng kêu thế! Còn kêu vô cùng thâm tình...” Mao Nhung trừng hấn, nói: “Ôm tớ mộng xuân thì thôi đi, còn gọi tên con gái!!! Mẹ nó!!! Nếu không thế, tớ sẽ không bị cong...” Mao Nhung tức khắc ngậm miệng.

Nguy rồi tự dưng nói ra...

Diệp Nhẫn mỉm cười, hỏi: “Cậu cong rồi?”

“Cậu mới cong!!! Cả nhà cậu đều cong!!!” Mao Nhung gào lại.

“Ừ, tớ cong,” Diệp Nhẫn nhìn mặt mày xù lông của Mao Nhung, miệng cười cười, vẫn nhịn không được vươn tay bóp bóp cái má phúng phính, “Cậu cũng không phải của nhà tớ...”

“Ai là của nhà cậu!” Mao Nhung trừng mắt, “Cậu không phải thích con gái sao! Cái gì Kỳ Kỳ...”

“Ai, ” Diệp Nhẫn thở dài một hơi, “Cái tật xấu người khác vừa nói được một nửa nhất định phải cắt ngang của cậu đến lúc nào mới dứt...”

“Tên gốc nhà cậu, khi ấy tớ rõ ràng định nói kỳ thật tớ đã thích cậu lâu rồi... Chưa kịp nói xong, cậu đã đập tớ xuống dưới đất.”

“Cái, cái gì!?” Mao Nhung ngẩn ngơ.

“... Khó lắm mới được chung giường với người mình thích, sao có thể nhịn được... Lúc ấy thật ra tớ muốn tỏ tình với cậu, nhưng căng thẳng quá, nên cà lăm...” Diệp Nhẫn cười thở dài.

Cho nên, lúc ấy Diệp Nhẫn thật ra là định nói...

Nè, kỳ thật tớ thích cậu lâu rồi... sao...

Nhưng Mao Nhung không đợi Diệp Nhẫn dứt câu, đã quả đoạn, một cước đá hấn xuống...

“Thế... Thế cậu cũng có thể bò lên lại giải thích mà!” Mao Nhung nghi hoặc.

“Ngu ngốc, cậu phản ứng kịch liệt như vậy... Tớ tưởng cậu ghét đồng tính luyến, buộc lòng phải hành xử bình thường.” Diệp Nhẫn nói.

“Cho nên... Từ từ!!!” Mao Nhung chợt nhớ tới cái gì, nhảy dựng, “Cậu sao biết tớ... Một tháng này... Đừng bảo... Cậu...”

Mao Nhung trừng Diệp Nhẫn, nói: “Cậu chính là Bơ Sầu Riêng?!!!”

Diệp Nhẫn mỉm cười, gật đầu: “Ừ.”

“Cậu đồ chết tiệt!!! Lừa gạt tình cảm của tớ!!!” Mao Nhung chop lấy điện thoại di động... Không được... Quơ lấy gối đầu bên cạnh quăng thẳng tới Diệp Nhẫn.

“Lừa tớ cả tháng!!!”

A a a!!! Quá trình phân tích kẻ sách mình kể cho Bơ Sầu Riêng nghe cả tháng... Diệp Nhẫn biết toàn bộ!!!

Cậu thâm thích Diệp Nhẫn... Nỗi bất an của cậu... Xoắn xứt của cậu buồn bực của cậu ghen khuấy của cậu... Diệp Nhẫn biết hết rồi!!!

“Tên khỉ gió!!! Đứng nhìn tôi một mình rồi bời!!! Trong lòng thấy rất thành tựu phải không!!!” Mao Nhung trừng Diệp Nhẫn, hốc mắt đỏ lên.

Gút mắc một tháng nay, đều thành vô dụng cả sao!!!

Diệp Nhẫn thở dài, vươn tay ôm Mao Nhung đang xù lông vào lòng.

“Cậu ghen một tháng liền xù lên, tớ đây ghen hết ba năm, tính là cái gì đây?”

Mao Nhung phồng má.

“Tớ đã nói gần nói xa là tớ thích cậu rồi... Nhưng cậu vẫn không hiểu, tớ đã buồn bực suốt ba năm rồi đó.” Trên đầu Mao Nhung truyền tới nụ cười tự giễu của Diệp Nhẫn.

“Vốn lần đấy... Tớ là tính đập nôi chìm thuyền, nếu tỏ tình bất thành, thì cắt đứt đoạn tình cảm này, bị cậu đập xuống giường, tớ không còn hi vọng nữa...” Diệp Nhẫn từ tốn nói, “Sau này trên QQ, thấy lời cậu nói, tớ lại khôi phục lòng tin... Nói thật, một tháng này nhìn cậu một mình xoắn xuýt, trong bụng thật sự có chút thích thú báo được thù... Dù gì, tớ cũng đã như thế ba năm.”

Mao Nhung ngẩng đầu, lầm bầm: “Người hào phóng như tớ đây, cậu tìm không thấy đâu...”

Lại nói cậu trước kia, thật sự không để ý tới mấy ám chỉ bóng gió của Diệp Nhẫn...

Bất quá, cũng có thể là vì... Là vì đã quen Diệp Nhẫn chu đáo, cho nên mới xem chuyện Diệp Nhẫn làm cho mình là điều hiển nhiên đi.

“Chuyện này thôi vậy... Nhưng sao hồi trước cậu không nói tớ biết cậu chính là Bơ Sầu Riêng!” Mao Nhung trừng Diệp Nhẫn.

Cậu chưa từng giấu chuyện mình phối âm trong ký túc xá, Diệp Nhẫn vì sao không thừa nhận bản thân có phối âm...

“... Cậu không nghe ra giọng của tớ?” Diệp Nhẫn bó tay thở dài, “Tốt xấu gì chúng ta chung phòng ba năm rồi... Mặc dù tớ không lên mạch trong ký túc...”

“Ai bảo giọng cậu không chút đặc sắc...” Mao Nhung yếu ớt phản bác.

Diệp Nhẫn nhướn mi nhìn cậu.

“Được rồi... Thật ra tớ mù âm! Tớ hoàn toàn nghe không ra khác biệt trong thanh tuyến người khác...” Mao Nhung cúi đầu.

Diệp Nhẫn thở dài nói: “Tớ đã sớm biết rồi... Trước đó còn tự lừa mình, có lẽ mình sẽ là ngoại lệ, có lẽ cậu sẽ nhận ra tớ...”

“Cho nên cậu vẫn không nói, cậu chính là Bơ Sầu Riêng?” Mao Nhung ngẩng đầu nhìn hắn.

“Tớ luôn luôn chờ cậu tự mình phát hiện... Nhưng hiện giờ, thôi vậy,” Diệp Nhẫn mỉm cười, “Có lẽ giọng của tớ đối với cậu mà nói, không phải là độc nhất nhất, nhưng tớ đây, hắn là duy nhất đi?”

Mao Nhung hừ một tiếng, lại cúi đầu.

“Hơn nữa tớ cũng không có kiên nhẫn nhịn tiếp nữa...”

...

“Từ từ!!! Cậu làm gì đó!!!”

“Cậu đang sờ chỗ nào đó!!!”

“Chỗ đó không được...!!!”

“Chỗ đó cũng không được...!!!”

“Ừm... Chỗ đó...”

“Chỗ đó cũng muốn...”

Hôm sau khi Mao Nhung bò dậy, đã là giữa trưa.

Mao Nhung lệ nóng lưng trông cần gối.

Hu... Trưởng quá...

Cậu theo thói quen lướt weibo điện thoại, trang đầu tiên liền thấy weibo Diệp Nhẫn đăng vài phút trước.

CV Bơ Sầu Riêng: #phương pháp nuôi tặc mao thụ đúng đắn# Phương pháp đúng để nuôi tặc mao thụ là khi em ấy xù lông thì phải vuốt lông, khi em ấy mờ lông đi cuộc đời thì phải dẫn đường tà ác, ám độ trần thương, đục cằm cổ tủy, như vậy bạn có thể thành công tóm được vị tặc mao thụ đó ^ ^

Hôm nay 13:14 từ weibo XO

Mao Nhung nổi sừng quăng điện thoại

... Phắc!!! Ông đây mới không phải tặc mao thụ!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-phap-nuoi-tac-mao-thu-dung-dan>